

ветѣ на Сакарѣ и Странджа спущаха се тия безбройни полкове, живи потоци отъ хора, които следъ нѣколко дни само щѣха да облѣятъ полетата на цѣла Тракия.

Изминахме още нѣколко километра и при-тѣмнѣ. Нощта бѣше тъмна и безлунна. Ставаше вече опасно да се продължава пѣтя така. Една войска въ походния си редъ е всѣкога най-малко готова за бой, особено пѣкъ нощно време. Отдѣсно и отлѣво на насъ се чуваха чести изстрели. Войниците станаха неспокойни, патрулитѣ се губѣха въ мрака. Всѣка минута ние можехме да се натѣкнемъ на опасна изненада. Чувствуваше се отъ всички, че се върши нѣщо лекомислено и опасно, върху душиѣ тежеше огорчението на една голѣма грѣшка.

Предъ с. Паша-къой се случи една малка безредица. Авангардѣтъ бѣше преминалъ вече селото. Влизахме и ние — началото на главнитѣ сили. Изведнѣжъ наблизо предъ насъ въ селото се чу тропотъ, неразбранъ и смѣсенъ шумъ. Срещу насъ тичаха войниците отъ телефонната команда. Подпоручикъ Рандевъ бѣше на стотина крачки напредъ съ челния отрядъ. Чухъ тревожната му и висока команда: „Влѣво въ верига!“ Безъ да губя време, като помислихъ, че сме попаднали на засада, направихъ сжщото. Нѣколко секунди напрегнато очакване. Наблизо въ една кѣща